

Kaikki oli ollut pimeää niin kauan, kuin saatoin vai muistaa. Ilmassa leijaili pölyhiukkasia ja ainoa seurani oli rikkinäinen posliininukke. En tiedä mistä se on tullut, mutta saatoin muistaa sen olleen joskus ehjä. Huulet olivat olleet punaiset kuin ruusut ja hiukset sädehtivät kuin aurinko. Nyt nukke kuitenkin lojui rikkinäisenä maassa. Ajalla ei ollut minulle väliä, olin istunut ikuisuuksia tuntuneen ajan pimeässä. Äkkiä hiljainen rapina kiinnittää huomioni. Ääni on minulle outo, sillä en ole kuullut ääniä moniin vuosiin. Erotan lattiaa pitkin kulkevan torakan, joka suunnistaa kohti nurkkaa. Se pujahtaa seinässä olevasta reiästä ulos. Tämä pieni yksinkertainen otus herättää minut viimein horroksestani. Nousen hitaasti seisomaan ja suuntaan kohti rojukasaa, joka tukkii oviaukon. Alan heitellä romuja pois tieltä. Viimein näen oven, joka on kauan ollut sinetöitynä. Potkaisen sen auki ja astun ulkoilmaan. Ulkona minut kuitenkin kohtaa järkyttävä näky. Missään ei ole vettä tai puita, kaikki on kuollutta. Maailma on muuttunut karuksi ja autioksi. jatkuu....